

Arrest

nr. 159 249 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 12 oktober 2015 en het verzoekschrift waarbij de verzoekende partij tevens voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verzoekt tegen genoemde beslissing van 12 oktober 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, dient op 12 november 2014 bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) in. Deze aanvraag wordt op 12 oktober 2015 geweigerd en ter kennis gebracht op 8 december 2015.

1.2. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

Commentaar: Betrokkene kan niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om de in België wonende erkende vluchteling Khaled Selo te komen vervoegen. Betrokkene zou haar zoon willen vervoegen, dit is echter niet mogelijk op basis van de bepalingen in de wet van 15.12.1980 die betrekking hebben op gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Irakees onderdaan behorende tot de etnische minderheid/geloofsgroep van de yezidi's is. Betrokkene woonde tot juli 2014 in Noord-Irak, ging begin augustus 2014 samen met diens gezin op de vlucht voor Islamitische Staat die de leden van zijn geloofsgroep menonwaardig behandelt. Betrokkene belandde eerst in het vluchtelingenkamp te Zakho in Noord-Irak, om daarna in september 2014 naar Turkije te gaan en verblijft momenteel in een vluchtelingenkamp in Zuidoost-Turkije in de grensregio met Irak en Syrië. Betrokkenen roepen in dat ze zich in Turkije eveneens in zeer bijzonder precaire omstandigheden bevinden: men heeft als inwoner van een vluchtelingenkamp een moeilijke toegang tot scholing, voedsel, onderdak en medische zorgen. De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert bevat echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (haar zoon, schoondochter en kleinkinderen). Het is dus niet zo dat zij in het land waar zij verblijft geïsoleerd is en geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De zoon van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum tewerkgesteld via een doorstromingsprogramma van de RVA; dit is een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van financiële dekking van het door betrokkene beoogde verblijf. De referentiepersoon in België legt eveneens bewijzen voor van het ontvangen van kinderbijslag, gelet op de specificiteit van deze toelagen kunnen deze niet in aanmerking worden genomen om garant te staan voor een andere persoon. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat Khaled Selo betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens zoon wordt onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de zoon van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.

Gelet op het feit dat betrokkene het oorlogsgebied in Noord-Irak, de regio waar betrokkene woonachtig was, heeft ontvlucht is art. 3 van het EVRM niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene bevindt zich nu in Turkije, is dus niet meer in gevaar en wordt niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het kan niet worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije de laatste maanden minder stabiel is geworden door o.a. de strijd tussen de Turkse autoriteiten en andere actoren (de PKK, de DHKP-C, Islamitische Staat, ...) en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en in Irak op de Turkse regio's die grenzen aan de zonet vernoemde landen (regio's die eveneens veel vluchtelingen opvangen). Het is evenwel niet zo dat betrokkene omwille van het feit dat zij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen zij art. 3 van het EVRM kan invoeren. Immers, de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandspolitieke Turkse problemen zijn van toepassing op iedereen woonachtig in de regio's resp. het Turkse grondgebied. Het gaat aldus om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt gevisieerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten. Betrokkene werd geregistreerd door de Turkse autoriteiten en heeft dezelfde rechten en plichten als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, art. 3 van het EVRM kan bijgevolg in dit geval geen toepassing vinden.

In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd van de zoon, deze huurovereenkomst vermeldt een beperking van vier personen en in het pand wonen er reeds tien personen. Er kunnen dus bezwaarlijk nog mensen bijkomen in het gehuurde pand, bijgevolg kan het voorgelegde document niet worden aanvaard als bewijs van voldoende huisvesting.

In het dossier van betrokkene werd een attest voorgelegd dat de referentiepersoon in België is aangesloten bij de mutualiteit, het gaat niet om een document waaruit zou blijken dat betrokkene zou kunnen worden aangesloten bij de Belgische ziekteverzekering.

Omwille van het voorgaande wordt de aanvraag van betrokkene tot het bekomen van een visum D geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid en het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing van de weigering van afgifte van een humanitair visum

2.1. De Raad wijst op het bepaalde in de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend dan nog dient gewezen te worden op de vereiste van het uiterst dringend karakter die een van de cumulatieve voorwaarden is om te kunnen overgaan tot de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Wat het uiterst dringend karakter betreft, wijst de verzoekende partij er ter terechtzitting op dat de gewone schorsing te laat zal komen en niet effectief zal zijn nu de situatie van de Iraakse Yezidi in Turkije niet vallen onder het bijzonder statuut dat wel aan de Syrische vluchtelingen toekomt. Verzoekende partij licht echter niet toe waarom in haar geval, een gewone schorsing te laat zal komen en niet effectief zal zijn.

2.1. Het uiterst dringend karakter bij huidige vordering wordt dan ook niet aangenomen.

2.2. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Over het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Steunend op voormelde vordering tegen de weigeringsbeslissing van de visumaanvraag verzoekt verzoekende partij in haar tweede verzoekschrift de Raad in onderhavige vordering, onder de voorwaarde dat de Raad de beslissing tot weigering visum zou hebben geschorst, te bevelen aan verwerende partij *“tot afgifte van een visum als het opleggen van een dwangsom zijn strikt noodzakelijk om de belangen van verzoekster veilig te stellen”*.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij zelf voor het bekomen van de voorlopige maatregelen, de voorwaarde hanteert dat de initiële vordering gericht tegen de beslissing weigering visum zou hebben geresulteerd in de schorsing van deze beslissing. Uit punt 2. blijkt dat de Raad deze vordering op grond van onontvankelijkheid heeft verworpen. Derhalve wordt de vordering tot het bekomen van voorlopige maatregelen, als accessorium van de vordering tot schorsing, zonder voorwerp.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

K. DECLERCK